

Els vins del país, l' hora decisiva

«El vi fa sang i l'aigua, fang», deia un dels nostres clàssics, referint-se als nostres viticultors i vinaters. No han estat gaires els qui modernament han estudiat els vins del País Valencià, contemplant-los des d'una òptica moderna i actual. Llevat de l'excel·lent treball de Juan Piqueras i de la Facultat de Geografia, el treball d'anàlisi de la realitat vinícola valenciana ha estat més aviat escàs. El vi forma part de la realitat valenciana molt més profundament del que s'ha reconegut. La majoria dels viticultors valencians ho són per vocació, o siga, que la seua dedicació al vi es deu a una iniciativa d'interès vinícola i no als errors d'una política cerealista, que significà l'acció proteccionista a un sector excendentari, com el del vi en l'Estat espanyol.

Precisament, el sector vinícola del País Valencià es troba en un moment crucial de la seua història. És evident per a qualsevol qui

vulga observar-ho que els vins valencians estan passant per un moment ple de dinamisme, procés sumament interessant, i en el qual la qualitat ha estat un dels detonants més sorprenents i positius (almenys, per als qui no coneixien gaire els vins del país) per a convèncer el consumidor i que aquest tornàs les seues preferències cap a uns vins que ja poden presentar una gamma de productes molt competitius i de nivell europeu, si més no, en el tipus de vins joves.

Dins d'aquest procés de recuperació del mercat, que per lògica per als nostres vins és, en primer terme, el mercat valencià, juga un factor bàsic i essencial la situació del sector productiu, o siga, dels viticultors, ja que, com diu l'enòleg Michelena, «els vins bons vénen de raïms bons; els enòlegs no podem, o almenys no tenim per què fer de correctors dels mostos». Això és molt important si tenim en compte que, la major part dels vins valencians, els produeix el sector coopera-

tiu, i que la major part dels viticultors estan associats en cooperatives vinícoles. Només uns quants vinaters, com Salvador Poveda, Polo Monleon o Carmelitano, tenen vinyes que alimenten una bona part de la seua producció. Per tant, per a aconseguir nous nivells de comercialització i penetració en mercats aliens, cal millorar el sector bàsic de la producció. I no vol a dir això que ho facen les cooperatives, ja que, mentre no s'augmente la rendibilitat del seu treball (bastant escassa ara mateix), difícilment es pot exigir als viticultors cooperativistes que instal·len dipòsits de fermentació de fred i la moderna tecnologia necessària per a millorar els vins. Cal dir que, afortunadament, això es troba en vies de solució, ja que l'arribada de Font de Mora i del seu equip a la Conselleria d'Agricultura ha estat una de les millors coses que podien passar al camp valencià. La tasca iniciada per la Conselleria va en aquest sentit, i el sector vinícola valencià n'eixi-

rà beneficiat, però també aquells qui volem beure vins valencians que siguen bons i estiguen elaborats al gust actual; la qual cosa, d'altra banda, estem en condicions de poder fer. Com deia fa uns dies Hernández Mira, un dels directors generals de la Conselleria, «estem oberts al diàleg amb totes les parts del sector (cooperatives, exportadors, cellers petits i mitjans) i les decisions que prenguem aniran en benefici del sector en conjunt, el qual farà les seues correccions per a donar major rendibilitat a tots els qui hi treballen. Tot aquest conjunt de factors redundarà en una major qualitat dels nostres vins, ja que, una volta iniciada l'adequació de les instal·lacions viníques i la introducció de la nova tecnologia enològica, la reconversió de les vinyes sota el criteri de la qualitat i no de la quantitat es contemplarà des d'una òptica més fàcil i adient. El futur en un termini breu del vi valencià serà, probablement, ple d'èxits i satisfaccions.